

Beste regering

De Wajong is geen perfect systeem, maar zonder dit imperfecte systeem was ik er waarschijnlijk niet geweest.

Mijn eigen kwetsbaarheid, stress in de thuissituatie, het gevoel geen kant op te kunnen, mede door de financiële afhankelijkheid en een maatschappij die mij vaak niet begreep. Maakte dat ik op mijn 17^e als enige oplossing zag om een eind aan mijn leven te maken.

Ik ben nu 41 jaar en heb sinds mijn 18^e een Wajong uitkering, ik maak sinds mijn 14^e gebruik van ggz ondersteuning en behandeling. Maar ik woon wel al sinds mijn 18^e zelfstandig en heb sinds 8 jaar een eigen koopwoning. Ik heb mijn VWO afgemaakt en gestudeerd. De Wajong heeft mij tot een bepaalde hoogte financiële onafhankelijkheid gegeven in een wereld vol onzekerheid.

Hoe slecht het soms ging, ik heb me altijd ingezet voor de mensen om mij heen en geprobeerd me verder te ontwikkelen. Ik ben door alle onzekerheid wel bang om de stap naar betaald werk te zetten. Ik weet niet of en wanneer ik in staat ben meer als 20 uur te werken. Mij belastbaarheid wisselt sterk en is afhankelijk van de juiste randvoorwaarden.

Ik wordt nu al vaker ziek van alle stress die komt kijken bij indicaties en keuringen. Alleen van de WMO heb ik de afgelopen 3 jaar al 4 keukengesprekken gehad. De meeste ontwikkelingen in het sociale domein krijg ik mee.

Ik heb best wel wat capaciteiten, maar ook een flinke kwetsbaarheid. Als alles op elkaar afgestemd is kan ik op een aantal vlakken boven gemiddeld presteren, ontbreken randvoorwaardes en/ of zijn er onverwachte gebeurtenissen dan kan ineens van mijn belastbaarheid heel weinig over blijven. Ik weet dan wat nodig is, maar heb dan ondersteuning nodig om mijn balans weer te hervinden en te behouden. Ik ben een jonglerende ballerina. Ik loop op mijn tenen en moet heel veel ballen tegelijkertijd in de lucht houden. Ik voel me vaak afgestraft omdat ik zo mijn best doe om me aan de maatschappij aan te passen, dat het niet direct duidelijk is hoeveel mij dat kost.

Op dit moment ben ik 100% kneus. Ik heb geen arbeidsvermogen. Ik ben bang, voor alle evaluatiegesprekken en keuringen die op mijn pad komen als ik richting betaald werk ga. Ik wordt nu al vaak ziek van de WMO-evaluaties en keukentafelgesprekken.

Wat als ik mijn Wajong kwijt raak en ik kan betaald werk niet aan? Als ik naar de participatiewet moet, dan moet ik mijn eigen woning verkopen. Sparen heeft dan ook minder zin, want dan zak je helemaal onder het minimum. Van de verplichte trajecten en gesprekken in de participatiewet nog maar niet te spreken.

Op dit moment doe ik met mij Wajong uitkering geen beroep op de (bijzondere)bijstand en kwijtschelding BSGW. Mijn eigen (koop)huis, de vrijheid en rust om mensen wel of niet te laten overnachten, de rust en ruimte om wel of niet met iemand een relatie aan te gaan of die te verbreken, sparen voor zaken die voor mij belangrijk zijn (onderhoud huis, opleiding, rijlessen) zijn voor mij essentieel en ze geven mij regie.

laatste jaren ben ik actief ben als vrijwilliger bij de maatschappelijke opvang en een inloop voor mensen met een kwetsbaarheid. Ik realiseer me hierdoor, ondanks al het knokken, hoe bevoorrecht ik ben.

De laatste jaren zijn er steeds meer mensen met een kwetsbaarheid in de opvang. Door de kostendelersnorm van mensen zelf of hun familie, kunnen de mensen steeds minder terugvallen op hun eigen netwerk. Vooral jongeren zien we vaker in de opvang.

Jongeren onder de 27 die geen volledige betaalde baan aankunnen en niet naar school kunnen, vallen vaak tussen de wal en het schip zonder hulp. Geldproblemen maken veel andere problemen alleen nog maar groter. De mensen die juist meer rust, stabiliteit en zekerheid nodig hebben, krijgen vaak extra onzekerheid. Als er al werk is, dan is het vaak voor korte duur en de juiste randvoorwaardes missen ook vaak. Dan hebben we het nog niet gehad over het regelen van de juiste ondersteuning en het niet verliezen van je geduld en de hoop als er weer zaken langs elkaar heen gaan.

Maar ook de volwassen mensen met een kwetsbaarheid zien we steeds meer in de maatschappelijke opvang. Geldproblemen en niet de juiste ondersteuning hebben veel impact op het hele gezin en de omgeving. De ondersteuning die ingezet moet worden om die gezinnen boven water te houden kost vaak een veelvoud vd uitkering en de financiële schade die ontstaat.

Beste regering hoewel veel mensen met een kwetsbaarheid al **chronisch** afhankelijk blijven van een **tijdelijke** voorziening als de bijstand, verzoek ik U met klem niet nog meer mensen te veroordelen tot **levenslange armoede** en uitzichtloosheid.

Ik verzoek U om mensen regie te geven om hun eigen leven in te richten en armoede te overwinnen zonder er onderdoor te gaan.

Hiervoor is nodig dat met een beperkte urenbelasting rekening wordt gehouden (medische urenbeperking).

Hiervoor is nodig dat als je naar vermogen werkt ook meer als het bestaansminimum kan verdienen.

Ook als je bijv. maar 20 % arbeidsvermogen hebt. (Dus niet afhankelijk van een bijstand of toeslagenwet). Dat als je werkt, ook dezelfde rechten krijgt qua werknemersverzekeringen.

Hiervoor is nodig dat mensen niet financieel afhankelijk zijn van het inkomen en of vermogen van ouders, kinderen of partners.

Hiervoor is nodig dat mensen gestimuleerd worden en (financieel) de ruimte krijgen om het beste uit zich te halen, ook als dat door een kwetsbaarheid moeilijker is of langer duurt.

Hiervoor is ook nodig dat in alle lagen van overheid, beleid en uitvoering mensen met een kwetsbaarheid de ruimte en de juiste randvoorwaarden krijgen om professioneel aan de slag te gaan.

Niet alleen als vrijwilliger, belangenbehartiger of goed goedkoop alternatief, maar omdat dit op waarde geschat wordt.

Ik heb een kwetsbaarheid, maar onder de juiste randvoorwaarden kan ik boven mezelf uit stijgen. Zonder de juiste randvoorwaarden ben ik beperkt.

Behalve zelf keihard werken, zijn een passende omgeving, financiële onafhankelijkheid, de juiste ondersteuning en perspectief op ontwikkeling zijn daarin voor mij van essentieel belang.